

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Komolytalan vendég / „ne éld túl”

A látkép vázlatos,
helyenként rémisztően pontatlan,
akár egy szorongó tudat
görcsös, nyitott szemű álma,
melyet a napszaktól függően
hol fényes, hol feketén gomolygó
köd szennyez. Az utca tempója
elhasználódott mozgóképé,
lassuló-gyorsuló rángatózása
kiszámíthatatlan.

Nem eldönthető, hogy a levegőben lóg,
vagy csak komolytalan vendég a szorongás,
jelzi közeledtét, szervezkedik-készülődik,
aztán mégis visszafordul az ajtóból.

Az ünnep szemetét, vidám üzeneteket,
fényeket émelyegve tűri, fáradt levetni
magáról a város.
Menekülni akarna, de helyette
csak riadtan párolog,
sosem volt, örök dézsavükként
a mindenhez csak félig elég, labilis hangulat,
mint egy szerelmét elhagyni készülő,
„skandináv lelkületű” asszony
(aki pechjére, legbelül, közben
mégis kiábrándítóan magyar).

Hiába minden beszédfoszlány, utcazaj, szél
susogása, mégis olyan hangtalan a környék,
akár egy pszichológus pszichológusának
pszichológusa, aki viszont nem jár
pszichológushoz.

*

A takarásban lévő sarkokban a csempe
vagy a tapéta mintáin mindig csillan
valamennyi baljós sunyiság vagy talán
csak egykedvű árnyjáték, valami furcsa,
hamiskártyás érzet, ami azt sugalmazza,
hogy ott jóformán bármi, vízkő, csótány,

penész, türelmesen kiváráó gyilkos is
lapulhat. Akár egy abbaahagyhatatlanul
dúdolt, nem is kedvelt dallam, ki tudja,
honnán férkőzik oda, s miért kúszik elő
innen-onnan a lappangó szorongás,
talán csak száll, lerakódik, majd megköt,
együtt a kósza porral.

*

Senki sem tehet semmiről, nyilván.
Senki sem hibás.
Nem kell enyhítő körülmény.
Megbeszélés, *mint felnőtt emberek közt szokás.*
Tényleg. Semmi más.

Nincs baj, amit meg ne oldana
kellő tagadás.
Egy-egy szögnyi problémához
feszült csendnyi kalapács.

Mindenki hibázott, egyformán.
Szóra sem érdemes.
Don't look back in anger. Everybody hurts.
Hosszú a türelem és rövid a memória.
Semmi sem végleges.

*

életképjellegű pillanatképek kötelező eleme,
szemüveges pár a háttérben. a történetük
a látottakból felfejthetetlen. nyáresti tucatpár,
akár alkalmi szellő nyirkos homlokon, siklik
rajtuk a tekintet - talán ott sem volt, ott sem voltak.

elvégre csikkek, városzaj, padokig szorult
társaságok, parkolóhelyet jelölő, üres szék
két autó közti helyen, legénybúcsúk portyázó
szabadcsapatai is odahallatszanak. mint ahol és amikor
a szerelemhez annyi bizalom kell, mint egy kőládányi
muskátlinak nyílni építési területen,

akár egy vers kezdőképe,
akár egy jelenet mellékszereplői,

az előtérben az elkerített utcarésszel
és megzavarhatatlan szunnyadó munkagépekkel

mint akiknek az élete odáig egy éjszakai portás nemrég kezdődött műszakja a neszek, a rezzenés doboznyi fülkéje mellett a megfeszülő izmok másodpercnyi hezitálása, mielőtt fenyegetően kiúszik szeme sarkából egy kósza tekintet sejtett észlelése.

„A szerelmem otthon kávé t csíráztat”, búgja, dúdolja hirtelen a rekedt, emlékhangú szél.
What a wonderful world.
„Ne éld túl”, teszi hozzá ? ?

és a fák koronái, mint csalódott családtagok, elnehezülten összeborulnak.

A világ vége

Hány gyerekből lesz végül tényleg úrhajós?
Ő meg, bezzeg, úgy tűnik, már rég ott kering.
Elképzeli a koszt, az utcazajt, szerelmi bánatokat.
Ébédek mellé a veszekedést. Elvágódna megint.

Híreket már jó ideje sehonnan nem kap, nem hívják.
Nyilván nem érnek rá, vagy valamiért kívárnak.
Külön meghagyta pedig, hogy mindenképp szóljanak, ha időközben vége lenne a világnak.

Hát akkor úrhajós. Repül, zuhan, súlytalan, lebeg.
Idejét nem tartja számon, de szervezi. Az úr jó iskola.
Tanulja egyedüllétét. Jól halad. Természetes és hideg.
Értelmes életnek sosem volt és soha nincs nyoma.

A világ, ha lenézne, látná, ugyanolyan, mint volt.
Még az is meglehet, hogy talán véget sem ért.
Kék és csendes. Messziről nyugodt. Ránézésre gondtalan. Nem igényel semmiféle külső segílyt.

Úrhajós akart lenni. Konfliktus esetén lézerrel lődözni.
Meg focista. Kis, zöld lények ellenfele, néha barátja.
Mindkettő hülyeség volt. A végétől függetlenül vége a világnak. Képzületben landol, és csettint, miközben belátja.